

Vijfde zondag van de Vasten C Jes 43,16-21 Ps 125 Fil 3,8-14 Joh 8,1-11

*“Omwille van Christus ben ik alles verloren”* (Fil 3,8): wie van ons, broeders en zusters, kan dit Paulus nazeggen? De kennis van Christus Jezus, zijn Heer, oversteeg voor de Apostel in zulke mate al de rest, dat hij in vergelijking daarmee alles als schade beschouwde. Hij wilde de kracht van Christus' Opstanding gewaarworden en deelnemen aan zijn lijden. Hij wilde op Christus lijken in zijn sterven en Hem gelijkvormig worden in zijn dood, om eens te komen tot de Opstanding uit de doden. Paulus was er zozeer op uit Christus te grijpen, omdat hij zich ook zo door Hem gegrepen voelde. En datzelfde kunnen wij ook zeggen van de ontelbare heiligen, martelaren en belijders, die we in de loop van het liturgisch jaar vieren. *“Omwille van Christus waren ze alles verloren”*.

Ook de vrouw uit het Evangelie die het mikpunt geworden was van oordelen en beschuldigingen, maar door Jezus werd vrijgesproken, zou de woorden van Paulus in de mond kunnen nemen: *“Omwille van Christus ben ik alles verloren”*. In haar mond zouden deze woorden een heel andere betekenis krijgen. Omwille van Christus was zij namelijk de veroordelingen van de mannen kwijtgespeeld die haar van ontucht beschuldigden. Door Hem was zij de ballast van haar zondig verleden en de bezoedeling van haar goede naam kwijtgeraakt. Zij kon weer ademen, zij kreeg opnieuw kansen in het leven, er kon iets nieuws beginnen. Alles verliezen omwille van Christus, betekent immers ook met een schone lei beginnen, ruimte krijgen omdat men zich bevrijd voelt van de sociale en psychologische druk die de maatschappij en de anderen op je leggen. Je kunt aan een nieuwe bladzijde in je leven beginnen. Hoeveel mensen in onze hypocriete samenleving snakken daar niet naar? Hoeveel mensen voelen zich niet veroordeeld door de publieke opinie, door de Kerk, door de goegemeente? Hoeveel voelen zich niet geketend door dingen uit het verleden die in hun leven hebben plaatsgevonden, door verkeerde beslissingen die zij genomen hebben, foute denkbeelden waarin ze zijn meegegaan, nefaste relaties die beslag op hen gelegd hebben? Wat een bevrijding als dan een liefdevol en gezaghebbend iemand tegen je zegt: “Ik veroordeel je niet, maar ga van nu af een nieuw pad, volg je hart en begin met een schone lei”!

Een echt nieuw begin is het werk van de Heilige Geest. Bij de profeet Jesaja in de eerste lezing horen we waartoe de Geest van God ons uitnodigt: *“Klampt u niet vast aan wat vroeger was, denkt niet meer aan wat voorbij is. Zie, Ik ga iets nieuws beginnen. Het is al ontloken, ziet gij het niet? Ik trek een weg door de woestijn, een rivier in het dorre land”* (Jes 43,18-19) De profeet stelt het visueel voor als een nieuwe weg door de steppe, een verfrissende beek door een verdord land. Voor de vrouw die op overspel betrappt was, werd een weg door de woestijn gebaad, een rivier in een dor land. Maar ook voor Paulus, die omwille van Christus alles als verlies beschouwde.

Ook Paulus had in de kring gestaan van mannen die met stenen gooiden naar een mens, de diaken Stefanus. Zijn ijver voor de farizese getrouwheid aan de wet van Mozes, had hem vervult van haat voor de vrijheid en vrijmoedigheid waarmee joodse christenen die gekruisigde Jezus verkondigden als de Verrezen Heer. Dat was ongehoord! Hoe kon een man, die door priesters en oudsten veroordeeld was om dat Hij zo liberaal oordeelde over ontuchtigen en zondaars, die als een vervloekte aan de paal had gehangen, hoe kon zo iemand nu de Zoon van God zijn? Haat vervulde het hart van Saul. Maar op de weg naar Damascus was hij ingehaald door de liefde van Christus: *“Saul, Saul (= liefdestaal) : Ik ben Jezus die jij vervolgt”*. Alleen doordat Saul overrompeld werd door de liefde, kon hij zijn haat loslaten en zich overgeven aan Christus. Hij hoorde een stem die hem niet veroordeelde. Daarom kon hij zijn haat loslaten en werd hij apostel van de liefde. Gestorven aan zijn angst kon hij zeggen: *“Omwille van Christus ben ik alles verloren”*.

Alleen mensen die zich bemind voelen, oordelen niet en veroordelen niet. Ze werpen niet met stenen. Hun ego blijft nergens aan haken. Ze kunnen in vrijheid alles loslaten: *“Omwille van Christus kunnen ze alles verliezen”*.

Br. Guerric ocsó

Cisterciënzer abdij van Prébenoît